

XIII. CSENDŐRÖK AZ EMIGRÁCIÓBAN I

Én mint Jegenyés Pál, volt m.kir.csendőr főtörzsőrmester, ünnepélyesen kijelentem, hogy az alant irt történetet, az igaz valóságnak megfelelőleg, - úgy írom le, sorrendben - ahogy az meg is történt:

1945. december 24-én este 6 órakor érkeztem meg Grácba, kettő lófogatu eckocs kocsin. Halburkirchenből indultam azzal az elgondolással, hogy Magyarországra megyek. Amikor Grácban az angolok felhívták figyelmem a sok határ incidensekre, Grácban telepeutem le, a Táger építkezési vállalatnál kaptam kőműves munkát. Egy év lebombázott házakban laktam, majd 1946. december 30-án, Geidergürte magyar barakba költöztem, ahol már 12 magyar család lakott.

Grác nem nagy, még is nagyvárosias, tele csipkezerű, majdnem a monchatnánk, ialusi barátságossággal. Azok az évek amiket ott töltünk, tele voltak koplalással. A Gracziaknak is, meg nekünk is, akik a menekültek sovány kosztját ettük. Felejthetetlen évek volt azok, mert átragyogta a nyomoruságo életet az a boném, mindent se bocsjtó kedély, amivel a jó stájerok néztek az életre. Hálás vagy Grácznak, mert nagy és maradandó leckét adott az emberi türelem és a jó akaratból.

Nem volt könnyű az életünk. Aki nem volt menéztegi munkás az alig kapott valami kis must a jegyeire. Persze azért jutott ilyen is, csak ügykedni kellett. Kez. fekete jegyekre gondolok, mert azokhoz pénz kellett és az nem volt. De akadt más lehetőség is. Így pl. a Mura folyó túlsó partján elterülő városrészt "Budának" kereszteltük el, ott volt egy kis kocsmá, amól csodálatos birka-pörköltet lehetett kapni, amihez nem kellett jegy. Nagy adagot és és olcsón! Elég volt egész napra.

Aki csak evett a birkapörköltből azt mondta: "Nát renek volt ez a birkapörkölt." Magyarosan készült, mert az öreg Schimmer bácsi, a kocma tulajdonos felesége Burgerlandból származott és bár egy szót sem tudott magyarul, de magyarosan főzött. Hatalmasak voltak az adagok, igen olcsó is, így a kis kocma napokon belül magyar szigetté változott.

Sokan voltak közöttünk olyanok is, akik háztartást vezettek. Lehetősen a volt hadifogoly barakokban laktunk, ahonnan a poloskák úgy lenetett volna kiirtani, ha az egész faalkotmányt porrá égetik. Mi bizony egész nyáron vakaróztunk.

A kis kocma tulajdonosa /:Schimmer bácsi:/ néna elővette trombitáját, mert hogy valamikor egy k.u.k. katonazenekarban játszott és tele bömbölte vele a helyiséget. Ezt nehéz volt elviselni, de a pörkölt megérte. Mindig megdicéértük, amire rem bűszke volt és utána nagyobb adagokat küldött a pörköltből.

1947. július és augusztus hónapokban volt a legnagyobb száma a magyar menekülteknek, akik majdnem meztelenül, semmi nélkül, csupán a puszta életüket mentették. Ilyen állapotban érkezett vagy 20 cserb bajtárs, a többi száz meg száz civil magyarral együtt Grác városába,

Különösen csendörök kerestek fel a magyar barakban és kérték segítségemet, munkába való elhelyezéshez. Legtöbbjüket elhelyeztettem kőművesek mellé mint segéd munkásokat, akik pedig tovább menni kívántak azokat elláttam tanáccsal, utiköltséggel és párnapos élelemmel.

Bánfai József csendör szkv. inuitványára, 1947. június 21-én, a fentebb írt kis kocsmában az alább írt csendörök jöttünk össze

azzal a szándékkal, hogy megalkuljunk valami segélyezési alakulatként, hogy közösen összeadott pénzen tudjunk segíteni a még ékező és várható menekült bajtársakon.

névzt vevők: 1./ Jegenyés Pál és Rétháti István főtörm-ök,
3./ Nász István törm. 4./ Besze Ferenc, 5./ Kiss Miklós és Kör-
mendi János örmesterek és 7./ Bánfai József szkv. Dr. Bély
Béla ujságíró is a mi csoportunkhoz tartozott akkor.

De mivel abban az időben rendkívüli helyzet volt, sem gyülekezésre, sem szervezkedésre engedélyt kapni nem lehetett, így a rendőrkapitányságon azt ajánlották, hogy kocsmai Asztaltársaság, engedély nélkül működhetünk.

A fent írt kis kocsmában *alapítottam* meg a "Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Asztaltársaságot". A hat csendőr egyhangúlag Jegenyés Pál főtörm-öt, mint ügyvezetőt és levelezőt megválasztottak. Kiss Miklós és Bánfai József voltak megválasztva, mint pénztár ellenőrök. Mindegyikünk, egyenként, 10 Shillinget adtunk, így 70 Shilling volt az első összebevétel.

Azokban az időkben voltak tömeges menekülések Magyarországból Ausztriába. Az orztrak hatóságoknak volt egy rendelete amiszerint azokat, akik a határt utlevél nélkül lépik át, el kell fogni és 3 heti szabadság vesztéssel büntetik. Amikor tudomásomra jutott, hogy a gráci rendőrség fogdájában 24 magyar menekült van, felköttem Dr. Bély Béla menekült ujságírót, hogy legyen segítségemre a magyarok kiszabadításában. Én Jegenyés Pál, Rétháti István és Dr. Bély Béla megjelentünk a rendőrkapitánynál és Dr. Bély Béla jól bírta a német nyelvet, és közölte, hogy a 24 menekült magyart kiengedték.

Ezen menekült csoportban 3 csendőr bajtárs benne volt. A 24 magyarért mi hárman vállaltuk a felelősséget, hogy lakásról, munkáról és élelmezésükről gondoskodunk.

Ezt a csoportot is, mint a legtöbbjét, elvittük a fenti kis kocsmába, ahol jólakattuk őket finom birkapörkölttel, majd egy részét munkába helyeztük, a többi része pedig, akik tovább menni akartak, ellátuk őket tanáccsal, utiköltéssel és egy napi élelemmel. Idei lenesen a magyar barakban, egy nagyobb szobában kaptak közös lakást.

Ami birkapörköltet elrogyasztottak a menekültek, azt már a közből fizettük ki, nem pedig mind eddig, hogy a saját pénzemmel költöttem a menekültekre.

A fenti kis kocsmában szoktunk hetenként összejönni. Nagyon anyátlanok voltuk. Voltak közöttünk olyanok, akik az egybegyűlteket tájékoztatták a világeseményekről, a hazai hírekről és általában amire csak kíváncsiak voltunk.

Ebben az időben 8 csendőr tiszt tartozkodott, illetve, - lakó Grác városban, külön-külön lakásokban: 1./ Zirczy József ezds. 2./ Gunda Gyula gn. alezds. 3./ Elekes László ezds., 4./ Holláy Ernő ezds. 5./ Szalánky László gn. ezds., 6./ Petry Frigyes indg. 7./ Forray Zoltán indg. és 8./ Tajtny Zoltán gn. zls. Ezen 8 tiszt közül Tajtny Zoltán zls. lakott a magyar barakban. Abban az időben Karcsay Jenő alezds. urat nem ismertük.

En mint a Csendőr Bajtársi Asztaltársaság ügyvezetője, mind a 8 tiszturat egyenként, lakásukon felkerestem és kértem őket, hogy vegyék át az Asztaltársaság vezetését és irányítását. Sajnos mindegyik kitért a kérésem elől. Nem lehet rajta csodálkozni hiszen javában folyt a menekültek hazaszállítása. Ezer veszély között letartóztatás, kiadatás stb. lebegett mindenki agyában.

Jó ideig tiszti vezetés nélkül működünk, elég eredményesen, mert már annyi kis pénzünk is volt az adományokból, hogy egyes bajtársaknak kamatmentes kölcsönöket tudtunk adni.

Abban az időben már 50 bajtársal tartottam fenn a magán-névnélküli-levelezést, indigó papir sokszorosítással. Tenát a Bajtárslevelezés 1947. évben már folyt, csak még neve nem volt a levélnek.

Egyik ilyen találkozáson felkértem Dr. Bély Béla újságíró barátunkat, hogy -nem-e tudnánk mi egy kis tájékoztató újságot kiadni csak, hogy legyen magyar betű az emberek kezében. De hogy nem tudunk, volt a felelet. Gyűjtöttem a személyi híreket, a magyar olvasókat /:azért olvasókat, mert előfizetés nem volt:/ Vásároltunk egy sokszorosító gépet, mert már indigóval igen lassan ment az írás. Sokszorosító gép alá az első példány kis újságot Dr. Bély Béla gépelte stencilbe, ami 4 oldalon volt.

Többszöri bajtársi találkozáson vitattuk, hogy ennek a névnélküli kis újságnak jó volna nevet adni, s úgy kibocsájtani. Voltak javaslatok, de nem elfogadhatók.

Egy alkalommal beszélgettem vitéz Subik Károly prelátnak kanonok urral, akinek melettem, hogy van egy levelünk, s nem találunk neki nevet. Akkor már megfogalmazott 4 oldalas levelet mutatom neki, aki azt kérdezte: hogy kinek akarjuk elküldeni a levelet? Mondta: hogy a bajtársaknak. Akkor legyen "Bajtársi Levél" a neve. Természetesen megáldotta. Így született meg az Első Bajtársi Levél és a ^{magyar} első újság az emigrációban. Ami 1948. november 20-án már ki is adtuk, nem csak a bajtársaknak, hanem mindenkinek, aki olvasni akar. El is fogyott minden példány, s jöttek a rendelések és az adományok, s alig győztük nyomni a B.L.-et. Ennek a B.L.-nek a szerkesztésénél, már vitéz Karsay Jenő alezsd. ur is segédkezett.

1948. október 10-án, egyik vasárnap, amikor miéről kijöttünk a templomból, mi csendőrök egy csoportban álltunk, közben a kijáratnál és figyeltük az újonnan érkezetteket. Egyszer csak Bannai József szkv. felhívta figyelmemet egy alacsony termetű, igen rossz öltözött egyénre és mondja: az is csendőrtiszt, nevét nem tudja. Hozzá mentem, szabályszerűen jelentkeztem nála, ő is bemutatkozott: vitéz Karcsay Jenő m.kir. csendőr alezredez. Nyomban felkér alezredez urat, hogy vegye át az Asztaltársaság vezetését stb. Miközben kifejtettem eddigi működésünket. Többi csendőrök is bemutatkoztak és utána elmentünk a fent írt kiskocsmába, ahol egy jó adag birkapörkölt és pár pohár sör elfogyasztása után, új titkoség-titkos-választást hajtottunk végre.

Igy a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Asztaltársaság vezető vitéz Karcsay Jenő alezredez, ügyvezető, levelező és pénztáros: Jegenyész Pál főtörm, pénztár ellenőrök: Eszes Ferenc és Kiss Miklós örmesterek. Tenát itt lépett be vitéz Karcsay Jenő alezredez az 1947 június 21-én megalakult MKCSBAT.-ba.

1949. február 13-án vasárnap emlékezett meg a grácsi MKCSBAT a február 14-iki csendőr napról. A zsúfolásig megtelt teremben bajtársi összetartozandóságunk lélekemelő megnyilatkozásai játszottak le. Vidékről és Gráczból tömegesen jelentkeztek az egymást már régen nem látott csendőr bajtársak, az Asztaltársaság által rendezett emléknapi szép programját könnyes szemekkel és megtért lélekkel hallgatták végig.

Karcsay Jenő vezető beszéde:

A második világháború az 1945. május hó 9-én történt feltétel nélküli megadásával véget ért! Minemult a harci zaj, de valószínűleg a nemzeti létünket is fenyegető vörös Sátán tönkérése és szám

ra még súlyos létfontartási küzdelmekkel ma is tartó emigráció. Eddig még arra sem volt alkalmunk, hogy össze jöjjünk és ápoljuk a csendőr hagyományokat, hozzuk felszínre a múlt emlékeit. A mai nappal ezt már elértük, mert össze jöttünk, hogy február 14-ről a csendőr napról emlékezzünk. Nem ünneplünk ez alkalommal, hanem emlékezünk és imádkozunk! Emlékezünk mert annak a m.kir. csendőrnek csendőrnapiján jönettünk össze, mely 1881. február 14-ével, meg alapításának törvénybe iktatása óta magyarrá lett, az is volt mindég és marad is örökké. Tagjai összenőtek a magyar hazával, annak alkotmányával és népével! Biztosították a törvényes rendet, egyéni és közszabadságot, jelezték a teljes biztonságot. Békébe örökötek hazánk határain belül és künt a határszéleken, háborubar pedig a tábori rendészeti szolgálat maradéktalan teljesítésével a magyar honvédség ütőképességét fokozták és biztosították. A békének narcosai, háborunak katonái. A szolgálati teljesítmények elismeréseként rendszeresítette a legfelsőbb Hadur a csendőrnapi törvénybe iktatván 1934 évben a február 14-ki a csendőrség megalapításáról rendelkező törvény szentesítési napját.

Mit jelentett a csendőrnapi otthon? Jelentett egy egész évből 24 óra teljes pihenést, hacsak háláztatlan szolgálatteljesítések mást nem követeltek; jelentette az Istennek való háládat, diplomainkban, díszkivonulásokat hősi emlékműveinkhez díszruhában és fényesen ragyogó kalappal, a jobbak jutalmazását, a kiválbak kitüntetését, végül egy közös lakomát, melyen a honvédség küldöttségei, polgári előkelőségek és a csendőrség tagjai összegyűltek, hogy a közös magyar sorsról elbeszélgeszenek, ápolják ez alkalommal is az együvé tartozandóságot, a baltársírást.

É- mit jelent ma ? Nem jelent pinenést, mert lalkünk haborgo, ma csak lelki-zeneinkkel látjuk a kürt-zó mellett é- narsány ve-zény-zavak pattogása közben dí-zes egyenruhában felvonult egy-ségeket. Ma kevesebben is jöttünk össze, mint odanaza, sokkal szer-nyebb keretek között, egyenruhánk helyett mi is polgári öltözet-ben és jutalmazás, kitüntetés, lakoma sincs. Elmaradt tenát az ünne-pies külső é- külsőség, de a lélek, a magyar csendőr lélek el ne-aludt, tovább él, sőt imádságban megerősö-dve és megacélo-sodva cre-dül össze az otthon meg nem alakuló magyarokéval. A mult felidézé-s nő-eink emléke é- Istenben való rendithetetlen hit ad erőt a to-vábbi kitartásra é- a jövő nagy küzdelmére.

A sors úgy hozta, hogy a csendőrséget az otthoni vörös sátn már kezdetben feloszlatta. Bajtársainkat kivétel nélkül megmarco-tak, ~~sőt~~ megkínózták, kiválóboakat sző-baságvesztés büntetéssel su-tották, sőt életüktől megfosztották. Így az urrá lett sőpredék kénye keave szerint garázdálkodott, törvényeinket nekik tetsző ma-don formálnatjak, szabadon rabol pusztit mindent szerte a hazánk-ban, amit azelőtt éppen a csendőr becsületes szolgálatteljesíté-s miatt senki meg nem tehetett.

Gontermes időket élünk é- nem tudjuk mit hoz a holnap. Sorsu az Isten irányítja é- nem mi magunk! Hontalan-ságunkban hanykő-dunk mint nagy tengeri viharban a kis lélekmentő csónak! Lesz k-paratra ér közölünk, lesz ki elsüllyed, megsemmisül. Itt az idő hogy megzorosabra helyezzük bajtársi összetartó-zandóságunkat. Helye van köztünk minden olyan magyarnak, akit korunk viharai jobbra-balra nem ingatnak; aki meg tud állni a krisztusi erköl-csiség é- az önzetlen hazaszeretet magaslátán. Tánagásuk a gyen-gébeiket, öntsünk erőt a csüggedőkbe é- szítsuk állandóan a remén-

1949. május 1-én kitünően sikerült bajtársi találkozót rendezni ~~Asztaltársaságunk~~ Grácban, amelyen még ~~Grác~~ ^{Grác} ~~és~~ ^{és} ~~számos~~ ^{számos} ~~karintiai~~ ^{karintiai} ~~és~~ ^{és} ~~más~~ ^{más} ~~távoliból~~ ^{távoliból} ~~is~~ ^{is} ~~meg~~ ^{meg} ~~jelentek~~ ^{jelentek} bajtársaink. Mint egy száz résztvevő jelenlétében beszéltük meg a csendőrtársak tömeges és jobb életet biztosító elhelyezkedésének lehetőségeit, minden reményünk meg van arra, hogy bajtársaink már a közelebbi jövőben szervezett módon, tisztességes fizetés mellett el tudnak helyezkedni. Targyalások még folynak, minthelyt biztositani mindenkit kiértesítünk. Összejöveteliünkről, minden bajtárs azzal érzéssel távozott vissza otthonába, hogy az Asztaltársaság jó munkát végez, amikor a csendőrbajtársakat összerogja és a régi bajtársi szellemet ápolja körünkben. Azóta beérkezett levelek közül egy karintiai bajtársunk leveléből idézzük az alábbiakat:

"Meg kell, hogy köszönjem azt a kedves estét, amit a bajtársi körben eltölteni módomban volt. Azzal a felemelő érzéssel tértem vissza és szamoitam be az itt élő bajtársainak, hogy a magyar csendőr a szamizdatban, a kenyérgondok tengerében sem szűnt meg magyar csendőr lenni. Niszűk, hogy ezt az áldásos munkát, amit az Asztaltársaság elkezdett, melynek kiváló munkája már széles körben ismeretes, siker fogja koronázni! Ugy legyen!"

1949. június 21-én EMLÉKEZTÜNK meg az ASZTALTARTÁSÁG 2 éves évfordulójáról.

1947. június 21-én hét magyar csendőr jött össze Grácban, hogy elvesszen egy mustármagot: a magyar csendőr bajtárs összetartás magját. Bizony, nagyon fáradtságos és sok-sok akadályteli munka után ült össze ez a hét csendőr bajtárs, de azzal a szent elhatározással, hogy minden nehézségen, minden megnehezítéssel keresztül az emigrációban is megteremtik az otthoni, legendás csendőrbajtársi szellemet. A kis mustár mag meglapult az idegen földben csak hamar ki csirázott, majd nőni kezdett és ma már hála a mindentudónak, terebélyes fává lombosodott.

A hét emberből az alatt a két év alatt százak lettek és a gráci kis kör az egész világra kiszélesedett! Büszkén jelentettük ki, hogy az Ausztriai törzsen kívül: Németországban, Franciaországban, Angliában, és Kanadában vannak jelentékeny csoportjaink de Olaszországban, Argentínában, Braziliában, sőt Ausztráliában is számon tartjuk csendőrbajtársainkat és állandó érintkezésben vagyunk velük.

Ez alatt a két esztendő alatt közel 2 és fél ezer Schillingot fizettek be önkéntes megajánlás alapján a maguk kenyéréért is nehezen megdolgozó bajtársaink, hogy munkanélküli, vagy irriszen idegenekült bajtársainkon segíthessenek. A pénzületi segélyeken kölcsönökön kívül számtalan esetben juttattunk élelelmiszert, étkezési ruhanyomtatékat, szállást is rászoruló bajtársainknak és segítettük őket keresethez. Eljártunk érdekükben az osztrák hatóságoknál, az IHO-nál, munka és lakáshivatalnál és ellátuk őket -ahol erre volt szükség- testvéri jó tanáccsal, vigasszal és bátorítással is.

Mindezt nem értettük volna el, ha a Bajtársi Levelünk nem állt volna rendelkezésre, amelynek útján a most már szerte a nagyvilágban élő bajtársainkkal az állandó érintkezést és az annyira fontos magyar bajtársi szellemet fenntarthatjuk. A B.L.-t nagyon szerényen: amikor még név nélkül leveleztünk; egy-két oldalon, majd amikor már nevet kapott négy oldalon mindössze 80, illetve 110 példányban indult utjára 1947. november, illetve 1948. novemberben és két év után már 8 oldalon, sok száz példányban vízi egyre érdekesebb tartalmát, a bajtársaink írásait, üzeneteit és ami mindennél fontosabb: a cso. bajtársi szellemet ~~xxxxxxx~~ régi jó magyar lelkiességét, az egész világon, mindenfelé!

Ezt a nagy eredményt csak egyféléképpen lehetett elérni. Ugy, hogy kizártunk sorainkól minden politikát, csak magyarságunkat bajtársi egységünket és töretlen szellemünket akartuk szolgálni. Utmutatás ez a jövőre nézve is: ne húzzunk szét, ne szakadjunk pártokra, hanem tartunk össze továbbra is.

A jó Isten további áldását kérjük bajtársi közösségünk munkálkodására.!

ZÁRSZAMADÁS.

1949. január 1-től június 20-ig

Pénztár:	Bajtársak önkéntes adományai begyűjtésére:	1.586.70
Bevétel:	Bajtársi-Levelre hozzájárulás.....	516.00
	Összesen Sch.	2.102.70
Pénztár:	Bajtársi segélyre	317.50
Kiadás:	Bajtársi Levelre.....	516.55
	Egyéb kiadások.....	180.00
	Összesen Sch.	1.014.05
	Marad összesen Sch	1.088.65
	Ebből kölcsönsegélyként kiadva.....	475.00
	Készpénz maradvány.....	613.65

1949. augusztus 21-én, fontos és örömdetes bejelentéssel léptünk Bajtársaink elé: elérkezettnek láttuk az időt, hogy Bajtársi Levelünket közhatalenként küldjük el olvasóinknak. Azért határoztuk el magunkat erre a merész lépésre, mert egyrészt bajtársi olvasó táborunk köréből mind többen kértek erre bennünket, másrészt, mer kivándorolt bajtársaink helyes tájékozás és magyar, bajtársi szemlélettel való találása megköveteli tőlünk a Bajtársi Levél sürübb megjelenését. Négy vágyunk teljesedik be ezzel a lépéssel, de ugyan akkor éreztük és tudtuk, hogy a kétheti megjelenés fokozottabb áldozatot kíván meg mindnyájunktól. Nemcsak a B.L. szerkesztőitől, akik nehéz munkájukból kell, hogy kiragadják a szerkesztéshez és előállításához szükséges napokat, hanem olvasóinktól is! A B.L. kétheti előállítása - természetesen - dupla költséget jelent. Kértük bajtársainkat, hogy ennek megfelelően igyekezzenek hozzájárulásukat is emelni. Különösen azokat kértük erre, akik akár Európában, akár főleg a tengeren túl, megfelelő állásban vannak és így nem jelent számukra különösebb megterhelést, ha hozzájárulásukat az eddig beküldött összeg kétszeresére emelik. És arra is kértük a Bajtársakat, hogy mint eddig, úgy a jövőben is sőt még fokozottabb mértékben küldjenek be rövid, érdekes kéziratokat! Bajtársi Levelünk közkeveltségét kétségkívül ez fokozta leginkább: maguk a Bajtársak szerkesztették saját lapjukat, melynek nivója egyre emelkedett ezáltal. Levelünk szerkesztésében igyekeztünk - főként a kivándoroltakra való tekintettel - a család az asszony és a gyermek magyar betűvel, magyar lélekkel való ellátását is szolgálni. Szeptemberben már kétszer kopogtatunk be a bajtársakhoz, először 10-én, másodszor 25-ike körül.

A B A J T A R S I - L E V E L Ü N K két évvel ezelőtt indult e bizonytalan útjára -néhány leleke^s csendőr bajtárs kezdeményezé-
sére. Egy évig név nélküli levelezés folyt, majd amikor már nevet
kapott a B.L.-ünk négy oldalon, csakély példányszámban, havonta
egyszer jelent meg a B.L., de mögötte már ott feszültek a később
siker erői: a bajtársak önzetlen támogatása, szeretete és hűsége
Két év alatt hatalmas utat járt be ez a kezdetben bizonytalanul
tipegő gyermek. Megnőtt, megizmosodott, erős férfivá érett s ma
ő az, aki lelki vigaszt és erkölcsi támogatást nyújthat bajtárs-
százainak! havonta kétszer, legalább nyolc oldalon, maga példány
számban szórta szét az egész világon azt a szellemet, amit a ma-
gyarság egyik legkiválóbb testülete: a csendőrség képviselte -a
rendíthetetlen szeretet, az odaadó nemzet hűség, a magyar fajta
szébb jövőjébe vetett feltétlen hit és a bolsevizmus elleni meg-
nem alkuvó harc szellemét.

Sokkal magasabb és durabb lombu fává nőtt Bajtársi Levelünk
ez alatt az idő alatt, mint ahogy azt a szerény kezdeményezéskor
sejthettük. Nem csak a nagy csendőrcsalád, hanem az egész magyar-
ság alája húzódnak immár és biztonsgot nyújtó lombjai alatt
megtalálhatja a magyar szó, a magyar lélek, nőnek, öregnek és gyer-
meknek egyaránt tud adni valamit a magyar gondolat és szellem
kincs-tárából és bizonyára ezzel magyarázható olvasóink száma
ugrászerű gyarrodása is. Az öreg Európa legkülönböző országai-
ból éppen úgy, mint Kanada rengetegeiből, az USA nagy városaiból,
Délamerika forró földjéről s Ausztrália táboraiból: nap mint nap
után kaptuk csatlakozó leveleket, amelyekből a megértés, elismerés
és a testvéri szeretet hangja áradt felénk.

Nem dicsek szem ezzel, csak leszögezem a tényeket. Nem törtött érdemünknek, mert nem tettünk mást, csak parancsot teljesítettünk a lelkiismeretünk parancsát, hogy egyébként is a maroknyi népünknek, amelyben oly széles rendeket vágott a vörös Sátán nadszertartalékot biztosítottunk a szánületésben és majdan: hazánk ujjaépítéséhez.

1949. VI. 21
 A kétéves éviorduló alkalmával érkezettnek láttuk az idő arra is, hogy a csendőrcsalád összerogását szélesebb, és egész világot átfogó alapra helyeztük! Addig szűkebb keretű munka az egész nagy világon szétszórtan élő csendőrök egyetemes, közös munka keretévé kívántuk átalakítani.

"MAGYAR KIRALYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉGE"! ez az új átlóg kapcsolat, amibe minden addigi tevékenységünket és minden jövő feladatunkat egyesítettük.

"MKCSBK" nem új szervezet, csak egyetemesebb az egész világ kiterjedő formája eddigi összerogásunknak. Nem volt jelvénye, /: "MKCSBK"; jelvényt v. Szathmáry Károly szds. bajtárs életre hívta a hetvenes években: / csak a kakastollas csendőrkalap, rajta Magyarország koronás címere: nincs új jelzava, csak a régi: hiven, Becsülettel, Vitézül. ~~CSBK.~~

MKCSBK. ezuttal sem politizált és mint eddig ezantul is, a történelmi magyar alkotmány alapján álltunk, csak is hazánk alkotmányosan hozott és szentesített törvényeit tartottuk magunkra kötelezőnek!

Közeliékvő feladatink voltak: Számon tartani és támogatni egymást!

Kéőbbiek: minden eseményről értesíteni egymást!

HIVEN, BECSULETTEL, VITÉZÜL!

1949. tavaszán Tölgyessy /:Eduard:/ László tüzéroronagy, barak-
szoba szomszédom, többszöri látogatása és a csendőr bajtársi
összejöveteleken, részvételével, figyelemmel kísérte az Asztal-
társaság működését. Mivel jónak és szépnek látta tevékenységü-
ket, írt Zákó András vezéroronagynak egy javaslatot melyben a
Asztaltársaság, illetve MKCSBK. működési mintáját javasolta
a nonvédség tagjainak megszervezésére, Zákó tábornok ur veze-
lésével.

Csak dicséret a nonvédségnek érte. De röktön a csendőrség
iánsaját, és kizárólagos egyedüli /:jegyzatása:/ alá tartozóna
tekintette. Ami teljes alárendeltségbe tartozott a csendőr e-
mét, és a terület szellemének életére tört.

Hogy történt ez meg? Nem másként, mint hogy amikor az MGB
megalakult, kezdet kezdetén, 90 %-ban csendőr tiszték és ti-
helyettesek lettek kijelölve csoport és terület vezetőkké. M
még 28 év után is sokhelyen csendőrök a MHBK. vezetői.

1949. évi karácsonyunkat december 18-án, igen nagy és szeretetben összerorrott közönség jelenlétében tartottuk meg. A hatalmas gyönyörűen feldíszített karácsonyfa és az ünnepegy emlékeztető felzólalásai a hazai karácsonyok boldog hangulatába ringatták a megjelenteket. Az 1949. évi csendőrkarácsonyi akciónk különösen jól sikerült.

Nagy értékekkel járultak hozzá dr. H. A. -né és B. I. prof. igen jelentős adományai tették lehetővé azt, hogy a nagy családgyermekai igazán szép ajándékot kaphattak. De rajtuk kívül ausztriai és külföldi / főleg francia és angol földön élő / bajtársaink és kitettek magukért, így E. F. bajtársunk, inszbruki bajtársak, és sok-sok más bajtársunk és civil olvasónk, akiknek nevét nem soroltuk fel. Mialatt köszönetet mondtuk mindenkinek, akik csendőrkarácsonyon akár milyen csekély adománnyal is hozzájárult, mert ezzel is élesztette annak a szeretetnek lángját, amely valahány önk szívében él a csendőr-család tagjai iránt.

Összesen 121, komoly értékű csomagot adtunk át, illetve külföldünk szét postán, még pedig 81-et csendőrgyermekeknek, 40-et pedig öregjeinknek és betegeinknek. A beérkezett levelek mutatták, hogy milyen nagy örömet és megalotottságot váltottak ki ajándék csomagjaink.

Készpénzben 1.108.50 Sch-et, természetben pedig kb. 600 Sch-es értéket kaptunk bajtársainktól és a B. L. civil olvasóitól, kiadásunk pedig, a postaköltségekkel együtt 1.134.93 Sch. volt; a 26.43 Sch-es hiányt a regély alapból fedezzük.

Z Á R S Z Á M A D Á S.1949. június 20-tól 1949. december 31-ig.

<u>Bevétel:</u>	Bajtársak önkéntes adománya segélyezésre és csendőrkarácsonyi akcióra beküldött összeg....	3.786.20 S.
<u>Kiadás:</u>	Bajtársi segélyre és karácsonyi csomagokra....	3.111.18 S.
	Maradt.....	675.02 S.
	Ebből kölcsönként kiadva.....	275.00 S.
	Kézpénz készlet:.....	400.02 S.

BAJTÁRSI LEVÉLTAR

<u>Bevétel:</u>	nozzájárási díjakból.....	2.756.00 S.
<u>Kiadás:</u>	előállítási és postaköltségekre.....	2.725.30 S.
	Kézpénz készlet.....	31.30 S.

A fenti elszámolást mindenkinek rendelkezésére bocsátottuk.

1950. február 12-én, vasárnap rendezte a MKCSBK. Grácban a nagyománys "Csendőrnapot", amelyre a helybeli és környékbeli csendőr-bajtársakon kívül polgári személyek is nagy számban vettek részt. A honvédség számos tagja mutatta ki ezúttal is a bajtársi szolidaritás érzését úgy, hogy mintegy 80 személy gyönyörködött a szívet lelket felderítő műsorban.

Fél hatkor kezdődésig telve volt már a kőzart-kávéház és a célra elkülönített traktusa és az érzelmeiben tökéletesen összehangolt közönség megnatódottan mondta el a Magyar hitekegyet.

Ezután v. Karcsay Jenő alez. a MKCSBK. vezetője méltatta az ünnepi napot és jelentőségét. Magasan szárnyaló beszédében többek között kiemelte, hogy a Csendőr Közösség mindenkit szívesen lát sorai közt, aki magáéva teszi a Csendőr Közösség célkitűzéseit és iratlan törvényeit, na az idők vihar sem jobbra sem balra el nem térítette.

Nagyzerű beszéd után, ^{örm.} Mészáros Ferenc bajtársunk olvasta fe Kiss Sándor főörm. által írt megnató csendőrnapi írását:

AZ UTOLSÓ OTTHONI CSENDŐR NAPTÓL

AZ 5. IDEGENBE TÖLTÖTT ÉV-FORRULÓIG.

Szenvedésekkel, csalódásokkal és megpróbáltatásokkal telítődött nehéz esztendő telt el azóta, hogy ott. ön, 1945. február 14-én Csendőrnapot ünnepeltünk.

Ennek az utolsó Csendőrnapi ünnepi műsora, az előbbi különösen a békésebb évekhez viszonyítva szegényes volt.

Rövid visszaemlékezés a múltra, a nap jelentőségére. Halókezés hősbajtársaink dicső tetteire, hogy az ő cselekedeteikből erőt, hitet és bizalmat merítsünk a további köztelemre. Ezután következett a kitüntetések, dicséretetek és jutalmak kiosztása.

még néhány biztató, buzdító szó, ezzel az ünnepély végét ért elmaradt a diszkrét, a szokásos bajtársi díszes és a délutáni szolgálatmentesség. Hogy mégis olyan sok csendőr bajtársnak és csendőr családnak oly emlékezetes maradt ez a nap az akkori és az azt követő napok tragikus eseményei tették felejthetetlené, amelyek teljesen elhomályosították a magyar égboltot.

Hazánk zive Budapest, ezekben napokban szenvedte a leg súlyosabb csapásokat, Buda legnagyobb része már roskban nevert. Az ő Budavár történelmi nevezetességű palotái lángokba álltak. A várát és környékét egy kis, de mindenre elszánt bátor csapat véde a tulerőben lévő orosz horda ellen. Akkor már csak ez a kis sziget volt magyar kézen.

A maroknyi magyar csapat, ugyan úgy, mint hajdan Drégely és Egervár védői, az éhségtől, szomjúságtól, és álmatlanságtól elcsigázva, legyengülve, de az utolsó roham erejével, csapzott hajjal és izzant homlokkal vívta élet-halál harcát. Jelszavuk volt: "Győzni, vagy meghalni!"

Budavár romjai közül ezekben a napokban sugározta ki egy kis csendőr rádióállomás az utolsó táviratot. A kemény, harc edzett katonák bucsuja volt ez, akik két hónapon át vitézül állták a harcot és bátran várták a lekövetkező halált. Ime az utolsó távirat:

"Csendőr Bajtársak! A Királyi vár romjai között teljesen körül vagyunk zárva. Most a szomszéd épületért folyik kemény, elszánt harc. Nelyünket sokszor a legnagyobb tűzharcban napként többször kell változtatnunk. Parancsnokunk, súlyosan se sültten, itt velünk hordágyon fekszik. Két bajtársunk eltűnt.

~~Kiigazolást adtak a részvevők, akik, hogy a vöröshorda el-
 léptetéséről február 14. az előbbihez hasonló, azonban egyértelmű
 volt az. Ugyanakkor, az akkori ideiglenes kormányzatnak ki-
 adta az első számú parancsot: a kommunizmus legnagyobb ellen-
 ségét, a m.kir. csendőrséget kell országnál. Az el egyidejű-
 leg kezdetét vette a csendőrök kollektív felelősségrovonása,
 a testületünk minden tagját háborús bűnösneként kezelték. A
 rádió naponként szórtá ránk lealázó, meggyalázó és megte-
 verző propagandisztikus rágalmaikat. A börtönöket, legyázakat, in-
 ternálótáborokat, nagyobb részben csendőrökkel töltötték meg.~~

Ez történt otthon, de lássuk mi volt a helyzet kint?

Sajnos, sokan voltak, akik ellenünk fordultak és bennünke
 okoztak mindenért, ami történt. Kint is megindult ellenünk a
 hajza. Ez időben sok csendőr bajtársat szolgáltatottak ki
 sorainkból, mint háborús bűnös.

1946. február 14. Az előbbihez hasonló, szomorú évforduló
 volt ez. Ugyanakkor bajtársaink, köztük még 60-70-80 éves, idő-
 nyugdíjas csendőr bajtársaink is, börtönök piszkos, büzös cellá-
 iban és internálótáborok hihetetlen szennyében és nyomorában
 szenvedtek. Testületünk legválságosabb napjai voltak ezek.
 Mi akik itt maradtunk, elhatároztuk, hogy haza nem megyünk.
 de akkor még a jövőt illetően reményünk nem volt. Arra még
 csak gondolni sem mertünk, hogy még egy csendőrnapot tartha-
 tunk, különösen mi, mi idősebb csendőrök.

1947. február 14. Ismét egy évforduló. Kommunista rendőr-
 ség kétéves tevékenységével, helyesebben garázdálkodásával
 annyira a nép utálatává vált, hogy a magyar nép többsége: a
 magyar parasztság, a megmaradt intellektuális, de még a nem
 kommunista munkás is, titokban a csendőrséget várja vissza.

Száműzetésünkben csendőrnapot még nem tartottunk ugyan, de a közvélemény már mellettünk nyilvánult meg.

1948. február 14. Több helyen Isten-tiszteletben imádkozva emlékeztünk meg szabadföldön élő csendőr bajtársaink a ma jelentőségéről, testületünk áldozatairól. Az idő tájt innult meg fokozottabb mértékben a bajtársiabb élet. Bajtársaink, keresik, kutatják egymást. Az égboltozat tisztulni kezd. A bajtársi szeretet melege összedobozantja a csendőrök szívét. Valami titokzatos erő az, amely különböző helyeken, de egy időben bírja cselekvésre csendőreinket. Ez év nyarán alakult meg a gráci-i főcsoporton kívül, a MKCSBK. ki. helyi csoportjai.

1949. február 14. A Csendőr Bajtársi Közösség helyi csoportjai műsoros ünnepélyek keretében emlékeztek meg a testület nőeiről és a nap fontosságáról. Az Isten-tiszteletet és az emlékezést sok helyen ünnepi ebéd követte.

1950. február 14. Fájdalmas, tövises és martirjaink vérével öntözött öt keszerve esztendőn át jutottunk el a mai az emigrációban az ötödik évfordulónkhoz. Ez az öt kemény év igazolt minket, igazolta a multunkat, munkákat. Mi nyugodtan vártuk ezt az időt, mert éreztük és tudtuk, hogy eljött jönni.

Ez az öt év figyelmeztet és emlékeztet bennünket, hogy soraink nagyon megritkultak, számunk kicsiny. De figyelmeztet bennünket arra, hogy éppen azért, mert kevesen vagyunk, még az eddiginél is bajtársiasabb életet kell élnünk! Övjük, becsüljük és szeressük egymást a jó testvérek szeretetével.

Folkusházy Bajos altabornagy Ausztriából írta:

Csendőr Bajtársai / Figyelem, amelyben újságjuk küldésével részrejtettek, a bizonyítéka szolgálatom akatt a csendőrség való erejéről szerzett tapasztalásaimnak, melyek, melyek között nem utolsó helyet foglalnak el a bajtársiaság, az előjárók, felelővalók tisztelete és megbecsülése. Másik bizonyíték, hogy ezek az eredmények nem a szigorú fegyelen szűrtékényszerű formák, hanem őszintén átérzett érzések voltak, amelyek a felbomlott viszonyok között sem hiányoznak az igazi csendőr kebeléből. Nagyon dicséretes az is, hogy az összes testületek közül a csendőrség az első, amely hontalanságban a bajtársiaságot ápolja, s igyekszik rászorultakat, hiányos anyagi eszközök ellenére is istápolni. Adja Isten, hogy a legközelebbi csendőr napon otthon és szabad bajtársi közösségben ünnepehesünk.

Tűzkárosultak segélyezése:

Spitál/Drau barak táborban 1950. május 27-én este egyik magyar barak kigyulladt és porig égett. Tűzeset következtében kilenc magyar, köztük három csendőr bajtárs vált hajléktalan. Bajtársaink a-múltjukhoz méltóan- előljártak a mentési munkában, azonban maguknak már a rajtuk levő ruházon kívül nem maradt semmi.

MKCSBK. és a Bajtársi Levél szerkesztőség kérésére az alábbi adományokat adták össze az adakozók, és azt továbbította a tűzkárosult bajtársakhoz.

Pénzbeli adomány: 100 Szn., Ruhajelék: 1 drb. férfi meleg ing, 1 drb. barna télikabát, /:férfi:/ 1 drb. barna férfi nadrág, 1 drb. kék szoknya, 1 drb. világos női pulóver, 1 drb. fekete szter, 1 drb. férfi barna kabát, 1 drb. kockás szoknya, 1 drb. ké

A MKCSBK. HARMADIK ÉVES EVFORDULÓJARA.

A második világháború 1945. május első napjaiban, ott Európában befejeződött. Csendőrök ezrei kerültek ezidőben hadifogságba. Ott is vállalták az elvesztett háború következményeit nem siránkoztak a bekövetkezett eredményeken, hanem férfi módra csendőr-módra, a jövőbe tekintettek. Fegyverek helyett a tükör és egyéb nem hivatalukbéli munka különféle eszközeit ragadták meg, s igen sokszor bizony csupán a mindennapi szükös élelemért dolgoztak.

Időközben legtöbb bajtársunkat elhúgta a honvágy és elie állhatatlan erővel vonzotta őket az otthon maradt hitves gyermekek, szülők és az édes anyaiöld felé. Csak fokozta ezt a vágyat, akkoriban üzött felelőtlen hazatérési propaganda is, ugy, hogy a bajtársaink javarésze neki indult a vasuti szerelvényekkel, hazafelé... Csahaza azonban szeretteik ölése helyett börtön, bitófa, internálótábor, vagy Szibériába való deportálás lett osztályrészük, s csak nagyon kevésnek nyílt alkalma arra, hogy ujból nyugatra menekülve, szabad emberként élhessenek.

Nyugaton csak a kisebbik része maradt a bajtársainknak. Azok akik urrá tudtak lenni a honvágyukon, s a kollektív felelősségre vonás tényéből azt a következtetést vonták le, hogy az orosz hadsereg fennhatósága alatt nincsen szabadság és így nem lehet független nemzeti élet sem hazánkban.

Nem volt könnyű megélni a hontalanságban és nem volt később sem jobb. Még is a csodálatos élniakarás, a meg nem törő magyar szellem és a sajátos magyar csendőr-szababizto

magabizálásra ösztönzött néhány bajtársat, hogy 1947. június 21-én Graczban életre hívták a Magyar Királyi Csendőri Bajtársi Asztaltársaságot. Nem voltak sokan, de mindnyájan lelkes és nívó magyarok - magyar csendőrok voltak. Amikor még a kollektív felelősségre vonás javában működött, e ennek bosszút lenéző nyomozó felelős megülte a magyar lelkeket, ők nyíltan ösztönöztek abból a célból, hogy segítsék az elesetteket! Nyílt kiállásuknál számoltak az akkori következményekkel is. Akkoriban még könnyen börtön, vagy hazatoloncolás lehetett volna osztályrészük. De a magyar csendőri szívóssága és kitartása nem engedte megtorpanni őket. Almatlan éjszakákon, sokszor kőgyomorral lemondva a legélelmeibb, szinte nélkülözhetetlen tárgyaikról is - csak dolgoztak az alapítók. Az elvetett mag kikelte, számba szökkenett, e bizony erősen megsokszorozódott a kezdeményezők tábora.

1951. évi május 3-án, amikor Fokunházy Lajos altábornagy urnak, a MKCSBK. iratait, és a B.L.-lél járó szerkesztési holmikát, papirokat stb. átadtam. a Bajtársi Levél címjegyzék szerint, 650 fő volt a Bajtársi közösség létszáma. :/

A Bajtársi Levél címlapján pedig örök momentumként díszlik a tollas csendőri-kalap, jelmondatunkkal együtt : "Hiven, Becsülettel, Vitézül!"

Eredeti célunktól sosem térünk el jöttányira sem! Csak a csendőri család összefogását helyeztük szélesebb alapokra, amikor életre hívtuk, ott Graczban, a Magyar Királyi Csendőri Bajtársi Közösséget. A MKCSBK. éppen úgy nem politizál, mint elődje, az Asztaltársaság, hanem minden más szervezettől függetlenül ápolta a csendőri szellemet.

Nem magunkért, nem egyéni célokért, avagy beteges szereplési vágyból dolgoztunk! A csendőrs család hagyományos köz-zellené ápoltuk. Nem vadásztuk tömegekre sem, mert megítélésünk szeri a minőségi munka volt a fontosabb. Ennek csendben, minden vezérezési nélkül végezt munkánknek eredményét pedig csak a értődötték, a minden káán csmót kereők nem ismerték el! Aki akkor a miénknél jobb munkát végez el, örömmel támogatuk volna. De előbb a tettekkel kellett volna jönniük, mert a programból már elégünk volt.

A mi munkánk értékének igazolását az időre bíztuk, a azt a bolsevizmus rabrágból tényleg felszabadult magyar nemzeté vártuk.

Felvetettie, jel és a szabad, független magyar jövőbe vetett rendítnetetlen bizakodással jártuk tovább azt az utat amelyen három esztendővel azelőtt elindultunk!

SEGÉLYPÉNZTÁR ZÁRÓMADÁSA:

1950. január 1-től június 20-ig.

<u>Bevétel:</u>	1949. évről maradt.....	665.02	S.
	1950 I. 1.-től VI. 20-ig 11 bajtárs adományából	126.10	S.
	Összesen:	791.12	S.
<u>Kiadás:</u>	1950. I. 1.-től VI. 20-ig 13 bajtárs részére kifizetve		
	segély:.....	603.00	S.
	Maradvány:	188.12	S.

A BAJTÁRSI LEVÉL ZÁRSZÁMADÁSA:

1950. január 1-től június 20-ig.

<u>Bevétel:</u>	1949. december 31-én maradvány:.....	170.65	S.
	1950. január 1-től hozzájárulás:.....	5.142.99	S.
	Összesen:.. .. .	5.313.64	S.
	Postabélyegre:.....	3.430.25	S.
	Lehúzó papírra:.....	592.15	S.
<u>Kiadár:</u>	Stencil papírra:.....	173.60	S.
	Festék, kapocsi, lakk és zsinogre:.....	106.30	S.
	Beérkező postautalványok utáni díjakra:..	117.75	S.
	Sokszorosításért./:rajzaink eltört:/.....	515.00	S.
	Összesen:....	5.219.05	S.
<u>Maradvány:</u>	.....	94.59	S.

R E N D K I V Ű L I L E V É L:

Alábbiakat tudomárvétel végett közöljük minden csendőr bajtársunkkal, hogy bármilyen esetleges félreértésnek, vagy szándékos félremagyarázásnak elejét vegyék.

I.

1947. június 21-én megalakult 7 tiszthelyettesi állományú csendőrbajtárs részvételével a "Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Szaktársaság", amely céljaul tűzte ki:

A nyugatra menekült csendőr-bajtársak felkutatását és közöttük a csendőr testületi szellem újjáélesztését;

hazánkból -üldözöttségük miatt- kimenekülni kényszerülő csendőr bajtársak anyagi és erkölcsi támogatását és egy csendőrlap megindítását, hogy ezen keresztül a világra

szélszóródott csendőr bajtársakkal az állandó kapcsolatot fenntarthatjuk és a csendőr szellemet, valamint magyarságunk tudatát ápolhatjuk.

II.

A MKBNAF. Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Asztaltársaság, az azt életrenívók valivetett munkájával, igen rövid idő alatt a Magyarokra menekült csendőrök többségének örszelőgő keretévé vált. Bajtársi Levelünk pedig a csendőrök általánosan kedvelt orgánusává fejlődött.

Ilyen előzmények után számos bajtársunk kívánságától ösztönözve - indítatva éreztük magunkat arra, hogy a valóságos helyzetnek megfelelően, a csak a helyi jelentőségű "asztaltársaság" elnevezést és annak kereteit egy az egész világot átfogó csendőr szervé: A "Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség"-vé változtassuk, illetve bővítsük ki, ami a csendőr bajtársak legzöldebb köreiből osztatlan örömet keltett.

Működésünket, 1949. év késő őszeig általánosan elismerés kíséretében az erre vonatkozó levelek és szóbeli nyilatkozatok százai igazolták. Minden igaz csendőr bajtársunk örült annak, hogy akad néhány lelkes ember, ki önzetlenül, fáradtságos és sok türelmet igénylő munkával létrehozta, majd egyik legkomolyabb emigrációs magyar szervé fejlesztette az Asztaltársaságot. illetve a MKCSBK-et. Kezdeti 7-es taglétszám időközben sok százra növekedett, a B.L. Lavonta kétszer megjelenő, általánosan elismert, magas színvonalú közleménnyé fejlődött.

III.

1949. őszétől a MKCSBK. egy kisebb gráci /:tiszti:/ csoportja itt is, ott is különböző kifogásokat kezdett emlegetni a régi alapító vezetőséggel szemben.

A fő kifogás akkoriban az volt, hogy a vezetőség nem tart u. tisztújító választást. Bár a bajtársak legszélesebb köreiből csak bizalmat és meglelégedést kinevező nyilatkozatok érkeztek hozzánk, vezetőségünk mégis eleget kívánt tenni eme kis /:tiszti:/ csoport kívánságának és 1950. január 8-ára tisztújító összejevetelt hirdetett meg. Ezt az összejevetelt azonosan -kifogásoló /:tiszti:/ csoport kívánságára - január 15-re halasztottuk. Ez alkalommal a kifogásokat emelő /:tiszti:/ csoport szónoka - legnagyobb meglepetésünkre - a tisztújítás további elhalasztását kívánta, amíg a "vezetőséggel szemben felmerült differenciák tisztázást nem nyernek.

Ekkor merült fel először hivatalosan ilyen állítólagos "differencia" létezése, amelyeket azonban akkor, megismételt kérésünkre sem voltak hajlandók megnevezni, illetve konkrétizálni. Így az összejevült bajtársak többségének kívánságára, a tisztújítást megtartottuk, amelyen a még ki nem vándorolt régi alapító vezetőségi tagokat - több új vezetőségi tag beválasztása mellett - eredeti tisztségükben megválasztattak. A választáson, amely titkos szavazással folyt le a kifogásokat emelő 6 tiszti bajtárs tartozkodott a szavazástól, öt közülük 2, akiket a hivatalos jelölő listán felváltak véve, tisztségre megválasztottak, erről nyomban leköszönt.

Az új /lényegileg tehát a régi alapító személyekből álló vezetőségnek egyik első dolga volt, fent említett csoport szónokához intézett levélben arra kérni őket, hogyha valóban vannak "differenciák" úgy azokat közöljék, hogy végre bajtársi szellemben megbeszélhessük és a lenetőséghez képest kiküszöbölhessük azokat.

Ezen előzmények után, február 23-án este 7 órakor, a fenti céllal a kifogásuló csoport bevonásával, kizárólag csendőrök részvételével összejövetelt tartottunk.

IV.

Ezen összejövetelen a kifogásuló csoport vezetője három, külön tisztiösszejöveteleken felvett, jegyzőkönyveket olvasott fel, amelyek a csoport kifogásait tartalmazták.

A nem elvi jelentőségű, vagy személyi kifogások most nem említve, a fő /differenciákat/ az alábbiakban ismertették velünk /lényegi/ nem szó szerinti közlés:/

1./ Az "Asztaltársaság:/, illetve a "MCSK" eltért eredeti céljától, mert nonvéu-és polgári egyéneket is felvett sorai közé, úgy ma már a többség nem csendőrből, hanem a testülettel távol álló egyénekből áll, akik a tiszttalítás folyamán a vezetőségben is szerepet kaptak.

2./ A "MCSBK." vezetője nem volt hajlandó ezeket a "differenciákat" külön cső. tiszti értekezleten velük megvitatni.

3./ Egyik tiszthelyettesi állományba tartozó bajtársunk, szerintük a tiszti tekintélyt romboló kifejezéseket tett.

4./ Annak ellenére, hogy a Szolg. Szab. I. R. alapján kell állnunk, mégis választott vezetőség intézi a MCSK. ügyeit, a rangidős tiszti kedvezés helyett

5./ Az összejeveteleken-késobbi, megélemlitési száncékkal-
teljegyzéseket kérszitenek.

6./ A Bajtársi Levél 1949.évi 6.7. és 8. szánaikban K.S.
főtorm.bajtársunk által irt "mult-jelen és jövő" cikk sorozat
valótlanrágókat tartalmaz és azt nem lett volna szabad megjele-
tetni.

7./ A B.L.-ben a tiszték azért nem irtak cikkeket, mert azok
"átlöve" /:valószínű értelme megrövidítve:/ jelenek meg és
a szerző sokszor még a cikk alap gondolataira sem ismer rá.

8./ A MCSK-et a vezetőég diktatórikusan irányítja.

9./ Segélyezés nincs, a pénz mégis elfogy, a segélyezést har-
madrendő kérdésnek tekintik

10./ Az /: 5. hadosztóp tolakodott be közénk.

11./ Mindezek folyamána kifogásokat emelő 8 tiszt bajtárs-
nak /:semai közze emez aMCSK-hez.

12./ A B.L. bitorolja csak joggal nem viselneti csendör
cégerként- a cimeres cső.kalapot, mert nem csak csendörök vannak
a közösségben.

A fenti kifogások alapján 8 tagu tiszt csoport a jelenleg
MCSK.nelyébe a következő elvek szerint szervezendő csendör
közösséget kívánja életre hívni.

A./ tisztán a Szolg.Szab.I.k. alapján megalakulni, tennt a
közösség feje a rangban legidősebb csendör tiszt legyen és a
Csendör Közösségnek kizárólag csendörök lehessenek a tagjai.

B./ Graceban havonta kétszer tartunk összejevetelt, az el-
ső csak csendörök, a másikon mások is részt venetnek.

C./ A B.L.-saját rezsiben fenntartandó de egy csendőr tiszti bizottság megjelenése előtt cenzurázza meg a karélenyomatot, nehogy a /:mult-jelen és jövő/ -köz hasonlatos cikkek megjelenhessenek.

D./ Postafiók bérelendő és levelek és értékek atvételére bizottság létesítendő.

E./ Külön választva kell kezelni a B.L.pénzeit és a regélési alapot.

F./ A postafiókba érkező küldemények már az E.pont szerint elkülönítendőek és

G./ Ez a körülmény a B.L.-ben négyszer egymásután megjelenendő.

A fentiekre vonatkozó szavazás során-bar a tiszthelyettesi karból, munkájuk miatt, számosan hiányoztak-a többség az eddigi régi rend fenntartása mellett nyilatkozott meg.

Ezután a kifogásokat tartalmazó tiszti bajtárs elakart távozni, de a Közösség vezetője felkérte, hogy a kifogásaikra és javaslatukra adandó választ épp úgy hallgassák meg, mint ahogy az ő másfél órási előadásukat meghallgattuk.

Pár perc múlva azonban, a rengidő tiszti bajtárs β: aki különben már korábban, írásbelileg bejelentette kilépését:/ állott és azzal a kijelentéssel, hogy a B.L. / Népi demokratikus szellemet képviseli és a szellemével a népi demokráciát szolgálja:/ A 8 kifogást tevő tiszti és 1 főtörm. bajtárs felállt és eltavozott,

A fent ismertetett Y differenciákra/ illetve kilógásokra-
 azorali, szóbeli válaszunkat nem hallgatták meg- az alábbiakb.
 válaszoltunk.

ad.1./ Honvéd-és polgári egyéneket csak akkor vetünk fel
 a gráci csoportba, ha ezt valaki kifejezetten kérte és szemé-
 megbiznatóságát előzetesen gondosan lemértük. A nem csendörök
 felvételét a közösség vezetője már 1949. február 14-iki Csend-
 napon bejelentette: Helye van köztünk minden olyan magyarnak
 akit korunk viharai jobbra-balra nem ingatnak; aki meg tud áll-
 a krisztusi erkölcsiség és az önzetlen hazaszeretet magaslata-
 Sem akkor sem azóta, senkinek ez ellen még csak észrevétele se-
 volt, most azonban hirtelen "differenciává"lépett elő! Vélemé-
 nyünk szerint a hozzánk csatlakozni kívánó, tisztességes magya-
 honvéd -és polgári egyéneket már csak azért sem utasíthatjuk
 vissza, mer éppen a csendőrség erkölcsi kötelessége -mint ott-
 a múltban is!- azoknak, akik nozza lelki támaszáért, erősítésé-
 fordulnak, ezt a segítséget meg is adni. Az az állítás pedig,
 hogy a nem csendörök többségben vannak közösségünkben teljes-
 légből kapott. A csendörök száma 16-szorosa a nem csendör eg-
 neknek!

Ad.2./ A közösség vezetője arra az álláspontra helyezked-
 hogy a csendőrség közösségi ügyeket méltánytalan volna az ab-
 beltartozó tisztelnelyettesi állományu egyének részvétele nél-
 kül tárgyalni.

Ad.3./ Egyik tisztelnelyettes állományba tartozó bajtársun-
 nak állítólagos kijelentései legjeljebb személyi ügyet képez-
 hetnek, ami közösségi ügyet nem érint. Véleményünk szerint az
 említett tisztelnelyettesi állományu bajtársunknak egyéni köte-
 lessége ezt a kérdést tisztázni. *gyógykönyv szatolera. 2. m. 100*

Ad.4./ Véleményünk szerint az ~~az~~ ~~szab.~~ ~~alapján.~~ ~~annak~~ ~~olyan~~ ~~rendelkezései,~~ amelyek az egyenruházat, egyveres szolgálatot teljesítő csendőrségre vonatkoztak, itt az emigrációban természetesen nem érvényesíthetők. Éppen ilyen természetű viszont, hogy minnyájan elfogadjuk a Szolg. Szab. szellemét és kötelező tiszteletet, úgy is mint tiszteségtudó magyarok, mindenkitől elvárjuk és meg is adjuk rangidősebb bajtársainkkal szemben.- A kifogároló csoport előszörban azt kifogárolta, hogy a régi /alapító/ vezetőség nem tart új választást. Most pedig azt kifogárolta, hogy a közösségnek választott vezetősége van. Maga az ellentmondás mutatja a kifogás alaptalanágát. De ettől eltekintve, egy szabad társulás útján összejött közösség csak szabad, demokratikus választás és döntések alapján működhetik.

Ad.5./ Feljegyzéseket csupán a csendőrség emigrációs életének megörökítésére, tiszteletünk iránti tiszteletből készítünk. Senkit azzal nem fenyegettünk és feljegyzéseink semmi személyeskedést nem tartalmaznak. Krónikát írni azonban kötelességün!

Ad.6./ K.S. főtörm. bajtársunk cikkei a múltban hol ritkábban hol gyakrabban előfordult olyan viszágagokkal foglalkoztak melyeket ép itt Nyugaton látott példák szerint is, a jövőben kell küzöbölni. A cikkek különben a csendőrség szellemét a legnagyobbszeretettel dicőitették.

Ad.7./ A B.L.-be írt cikkeknél -éppen bajtársias szellemiségünknel fogva- csak eszünkbe se jutott azt nézni, hogy tiszttől, vagy tiszthelyettesi állományba tartozó egyéntől származnak-e. Az egyetlen amit vizsgáltunk, az volt, hogy a beküldött

Ad.12./ A magyar címerhez minden tisztességes magyarnak joga van, magyar címre nem csak a csendőrnöké, hanem valamennyiönké. Ez sem nekünk, sem másoknak kifogásítani nem lehet. Hogy a B.L. polgári személyek is siveben olvassák, azok csak a c.ő. szellem dicőségét öregbíti.

A kifogásuló csoport tervezetére az alábbiakat válaszolju

Ad.A./ Lásd az Ad.4. /alatti válaszunkat./

Ad.B./ Fent ismertetett kifogásaik szerint másoknak nem volna szabad részvenni közösségünkben. Most pedig egyszer egy hónapb még is megengednék ezt. Szabad tehát, vagy nem szabad nem csen őrnök résztvenni? Ez elvi kérdés, nem hangulat kérdése!

Ad.C./ A B.L.-et eddig is saját rezsiben tartottuk lenni. Mindeféle cenzura ellen már csak demokratikus felhívásunkhál fő, va tiltakozunk. Ezenfelül a B.L.-nél előzetes cenzurát gyakoroln a fent javasolt módon azért sem lehet, mert- keze kivonat ninc

Ad.D./ Helyeseljük! A bizottság minden délelőtt 8-12 legyen permanciába. Költségjeire kérünk fedezet.

Ad.E./ Négen külön választva kezeljük, a egy bajtársi találko- zón be is jelentettük

Ad.F./ Elkülönítve kezeltetnek!

Ad.G./ Felesleges.

-o-o-o-

Kértük a bajtársainakt, hogy teljes tárgyilagossággal ítél- jék meg a fentieket.

MAGYAR CSENDŐR KÖZÖSSÉG
Grác, Geidorfgürtel 49.

Abban az időben Dr. Dobolyi Lajos ezredes jelent meg a barakásemban, ki közölte velem, hogy Fölkusnazy Lajos altábornag rendelkezése folytán jött azért, hogy a MKCSBK. vezetőségével tárgyaljon a Közösség és a B.L. átvétele végett. A tárgyalást Karszay alezds., illetve hárman lefolytattuk, és oda jutottunk, hogy minden maradjon a régibe. Majd a többségnek nem tetszik a működésünk, választanak jobb vezetőreget.

Nekem a kivándorlásom folyamatban volt. Karszay alezds. Brégenzbe kapott munkát és oda is költözött.

Az ügyvitel és a B.L. szerkesztése teljeren magamra maradt mivel egyedül a sok munkát nem bírtam elvégezni. Karszay alezds. csak levelezés folytán tartotta fel velem a kapcsolatot, így megegyeztünk abban, hogy a Bajtársi Közösség vezetését Fölkusnazy Lajos altábornagy urnak, a pénztárt és a Bajtársi Levél szerkesztését, valamint az ügyvitelt Dr. Dobolyi Lajos ezds. urnak adjuk át.

Amikor elhatározásunkat jelentettem Fölkusnazy altábornag, urnak, azonnal megírta az átvételre vonatkozó levelet, amit 1950 szeptember 15-én kelt 15. számú B.L. 121. lapoldalon mint "vezércikket" közöltem. Íme a levél.

CSENDŐR BAJTÁRSÁK !

Ezer magyar Hazánk bolsevista megszállás alatt sínylődik. Arva népünket kegyetlenül szanyargatják, üldözik és pusztítják mert keresztény és magyar akar maradni, a vörös terror nem csak Hazánkban tomból, hanem megreméltetésével lenyegeti a világot.

Nyugat nagynépei már ráéscsmélték a veszély magyarságra és törvszerü védekezés folyik minden vonalon a halálos veszedelemmel szemben.

A védekezés és felszabadítás munkájából csendőrségünknek is ki kell venni részét.

E szent cél érdekében, mint 1. gődőbb csendőrtiszt, kezenbe vettem a vezetést és irányítást.

Meg fogom valóítani, hogy a M. kir. csendőrség fegyelmезetten és egységesen a csendőrségi utasítások és honvérségi szabályok szellemében kérsen álljon a rá váró feladatok megoldására és végzésére.

Szétosztásunkban a nyilvántartás és összeköttetés létesítése, mint első teendő, folyamatban van. További lépéseink meg-tételeit a helyzet alakulása fogja előírni.

A Magyar harcosok Bajtársi Közösségével teljes egyetértésben és összhangban működünk.

Testületünket európai hírűvé megbízhatósága, fegyelmезettége partatlansága és nagyserű felkészültsége tette. E nemes eszmény ségeket jövőben sem nélkülözhetjük, hanem azokat fokozottabb mértékben kell kifejlesztenünk, hogy drága magyar népünk igazi vé dői, a törvényeknek, a remnek, békének és nyugalomnak, biztonság nak megbízható őrei lehessünk.

Testületünkben nincs helye a személyeskedésnek, békétlenségnek és viszálykodásnak, nincs helye a pártokodásnak és a politizálásnak, mert pártokon és politikai nézeteken felül álló, az egész magyarországnak érdekeit képviselő, közbiztonsági szerv voltunk, vagyunk és leszünk.

niven, becsülettel és vitézül teljesítve kötelességünket, nyugodt biztonssággal tekintünk jövőnk alakulására elé.

Sok ezer nőinalalt halt és vértanúvá vált bajtársunk hősi emike előtt mély tisztelettel áldozunk. Mieléjük szolgáljon példaképül nehéz munkánk végzésénél.

A börtönökben és hadifogságban szenvedő bajtársaink felé hő tonárszunkat küldjük, hogy szabaduljanak meg rabragságukból.

Testületünk minden tagjának és hozzátartozóinak meleg bajtársi üdvözlésnek küldöm.

Folkornázy Lajos s.k.
ny. altábornagy

1950. december 5-én kelet Karácsonyi szám 160. oldalán Dr. Dobolyi Lajos ezredes a "Csendőr zászló" avatási hírcetményét hoztam le.

A Csendőr zászlót Szalzburgban az apácák készítették el, amit Dr. Nagy József, volt csopaki plébános, mint egyházi kegytárgyat hozott Amerikába.

Ezen csendőr zászlóra pénzügyeségről szóló kimutatást, MINT 1.sz. mellékletet csatolom.

Dr. Nagy József plébános, 1955-ben Sioux City-ben, nálam te látogatása alkalmával, elmondta, hogy a csendőr zászlót ő hozta ki Amerikába, mint egyházi kegytárgyat. Amikor megérkezett Dr. Dobolyi Lajos ezredesnek, Clevelandban, átadta., aki ott valamelyik Bank fiókjába helyezte el, még a mai napig is ott len mivel Dr. Dobolyi megnalt.

Nagyon sokan voltak érdeklődők a zászló holléte felől. Állítólag ezredes ur fia Dobolyi Arpad clevelandi lakosnak tudomása van a zászló hollétééről, mert az édesapja nagyatéka *nála van. Sírjaiton a Kápolnában a sz. Mureumban volna a helye*

vitéz Szathmáry Károly szds. bajtárs által írt "20 éves a Bajtársi Levél" címen, nem írtam le, ami szintén idekivánczik. Lásd! "K. Kir. Csendőrség" című könyv 314. oldalán.

A sokszorító gépet, leluzópapírok, 1951. május 3-án Folk nazy altábornagynak átadtam.

PÉNZTARI ZÁRSZÁMOLÁS.

bevétel: Úszere:.....	2.499.44	56
Kiadás:	2.191.65	5.
Maradt:	307.79	5.

azaz háromszáznét Schilling 79 gr.-t

Salzburg, 1951. szeptember 17-én

Atadtam:
Jegenyés Pál s.k.

Átvettem:
Dr. Dobolyi Lajos s.k.

A fenti dolgok átadása után, én már a Bajtársi Levélről, 1965-ben értesültem, amikor egyik Bajtársomnál voltam látogatóban. Majd később aztán rendszeresen kaptam.

Amerikába 1951. október 6-án indultam el, hajón.

Ugy érzem mindent leírtam. Kérem ha valamit kinagyítanék, és szükség volna rája, kérem az értesítést.

Jegenyés Pál